

Euroopa Komisjoni 25. novembril 2016 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kaheksas koda) otsuse peale liidetud kohtuasjades T-353/14 ja T-17/15: Itaalia versus komisjon

(Kohtuasi C-621/16 P)

(2017/C 046/18)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Apellant: Euroopa Komisjon (esindajad: L. Pignataro-Nolin ja G. Gattinara)

Teised menetlusosalised: Itaalia Vabariik, Leedu Vabariik

Apellandi nõuded

Komisjon palub Euroopa Kohtul:

- tühistada vaidlustatud otsus;
- jätta esimeses kohtuastmes esitatud hagi põhjendamatusesse tõttu rahuldamata selles osas, milles Euroopa Kohus leiab, et menetlusstaadium seda võimaldab;
- mõista käesoleva menetluse ja esimese astme kohtumenetlusega seotud kohtukulud välja Itaalia Vabariigilt;
- jätta Leedu Vabariigi kohtukulud tema enda kanda.

Väited ja peamised argumendid

Komisjon esitab oma apellatsioonkaebuse põhjendamiseks neli väidet: 1) õigusnormi rikkumine konkursside suhtes kohaldatavate „Üldsätete“ õigusliku laadi tõlgendamisel ja õigusnormi rikkumine Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade (edaspidi „personalieeskirjad“) III lisa artikli 7 lõike 1 tõlgendamisel ja sellest tulenevad põhjendamisvead; 2) õigusnormi ja põhjendamiskohustuse rikkumine personalieeskirjade artikli 1d tõlgendamisel; 3) õigusnormi rikkumine personalieeskirjade artikli 28f tõlgendamisel (mis lisaks kõigele on vastuoluline) ja Üldkohtu poolt teostatava kohtuliku kontrolli kriteeriumide tõlgendamisel; 4) õigusnormi rikkumine määruse nr 1/58 (EÜT 17, 6.10.1958, lk 385) artikli 2 tõlgendamisel.

1. Esimene väide jaguneb neljaks osaks. Esimeses osas leiab komisjon, et Üldkohus on rikkunud õigusnormi avalike konkursside suhtes kohaldatavate „Üldsätete“ (ELT 2014, C 60 A/1) õigusliku laadi tõlgendamisel, kuna komisjoni arvates on nende sätetega kehtestatud uusi spetsiifilisi kohustusi seoses konkursimenetluse korraldamisega ja neid kohustusi ei ole vaidlustatud konkursiteadetega muudetud. Esimese väite teises osas esitab komisjon seisukoha, et Üldkohus on rikkunud õigusnormi personalieeskirjade III lisa artikli 7 lõike 1 tõlgendamisel, kui ta leidis, et EPSO-l ei ole õigust kehtestada üldisi ja abstraktseid norme keeltekasutuse korra kohta konkurssidel, mida ta korraldab. Komisjoni sõnul on EPSO-l see õigus olemas. Komisjon osutab sellega seoses ühtlasi põhjendamiskohustuse rikkumisele, kuna vaidlustatud kohtuotsuse punkti 57 lõpuosas märgib Üldkohus vastuoluliselt, et EPSO-l on siiski õigus hinnata konkreetsete institutsioonide vajadusi ja ka keelevaldkonna vajadusi eri konkursside korraldamisel. Esimese väite kolmandas osas leiab komisjon, et Üldkohus on ekslikult asunud seisukohale, et üldsätted on pelgalt toimingud, millega tehakse teatavaks teise keele valiku kriteeriumid EPSO korraldatud konkurssidel, arvestades, et üldsätetega on hoopis kehtestatud seda valikut põhjendavad, siduvat jõudu omavad kriteeriumid. Esimese väite neljandas osas märgib komisjon lõpetuseks, et Üldkohus on väärtalt tõlgendanud vaidlustatud konkursiteadete olemust ja sisu selles mõttes, nagu konkursiteaded oleksid keeltekasutuse korra seisukohalt uute ja spetsiifiliste kohustuste allikas, rikkudes seeläbi ühtlasi põhjendamiskohustust komisjoni poolt esitatud vastuvõetamatusesse väite tagasilükkamisel; komisjoni sõnul olid vaidlustatud konkursiteaded pelgalt toimingud, mille sisu üksnes kinnitab seda, mis on üldsätetes ette nähtud.

2. Teine väide jaguneb kaheks osaks. Esimeses osas osutab komisjon õigusnormi rikkumisele personalieeskirjade artikli 1d tõlgendamisel; nimetatud sätte kohaselt ei ole teise keele valiku piirang tingimata diskrimineeriv, vaid see võib olla põhjendatud sellise üldise eesmärgiga nagu teenistuse huvid personalipoliitika tingimustes. Teises osas väidab komisjon, et Üldkohus rikkus põhjendamiskohustust, kuna teise keele valiku piirangu põhjendust käsitledes on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses piirdunud ainult konkursiteadete arvessevõtmisega, samas kui ta oleks pidanud arvesse võtma ka üldsätteid ja nende sisu.
3. Kolmas väide jaguneb kolmeks osaks. Esimeses osas leiab komisjon, et personalieeskirjade artiklit 28f väärtalt tõlgendamata ei oleks Üldkohus saanud järeldada, et keeleoskust puudutavad nõuded ei kuulu kandidaatide pädevuse hulka personalieeskirjade artikli 27 tähenduses. Teises osas väidab komisjon, et Üldkohus on valesti määratlenud omaenda kohtuliku kontrolli piire ja et see oleks pidanud piirduma ilmselge hindamisvea või meelevaldse kohtlemise hindamisega. Kolmandas osas esitab komisjon argumendi, mille kohaselt Üldkohus on ületanud oma pädevuse piire, kui ta andis sisulise hinnangu otsuse kohta mitte võtta lisaks kolmele konkursiteadetes näidatud keelele (inglise, prantsuse ja saksa) arvesse ka teisi keeli, mille tulemusena ta on haldusasutuse otsuse asendanud oma otsusega.
4. Neljandas väites osutab komisjon, et Üldkohus on määruse nr 1/58 artikli 2 tõlgendamisel rikkunud õigusnormi, kuna ta leidis, et EPSO ja kandidaatide teabevahetus kuulub selle sätte kohaldamisalasse, välistades mis tahes võimaluse piirata teise keele valikut. Komisjon on seevastu seisukohal, et sedalaadi piirangu seadmine tuleneb personalieeskirjade artikli 1d lõigetest 5 ja 6, mis kehtivad ka avalikul konkursil osalejate suhtes.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Sø- og Handelsretten (Taani) 7. detsembril 2016 – Ernst & Young P/S versus Konkurrencerådet

(Kohtuasi C-633/16)

(2017/C 046/19)

Kohtumenetluse keel: taani

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Sø- og Handelsretten

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Ernst & Young P/S

Vastustaja: Konkurrencerådet

Eelotsuse küsimused

1. Milliseid kriteeriume peab kohaldama selle hindamisel, kas ettevõtja käitumisele või tegevusele kohaldatakse nõukogu määruse nr 139/2004⁽¹⁾ kontrolli kehtestamise kohta ettevõtjate koondumiste üle artikli 7 lõikes 1 sätestatud keeldu (enneaegse elluviimise keeld), ja kas ellu viiv tegevus artikli 7 lõike 1 tähenduses eeldab, et nimetatud tegevus on osaliselt või tervikuna, faktiliselt või õiguslikult osa kontrolli tegelikust üleminekust või osalevate ettevõtjate järjepideva tegevuse ühendamisest, mis – eeldusel, et käibekünnised on ületatud – toob kaasa teavitamiskohustuse?
2. Kas käesolevas kohtuasjas käsitletav koostöölepingu lõpetamine, millest teatatakse eelotsusetaotluses kirjeldatud asjaoludel, kujutab endast elluviivat tegevust, millele kohaldatakse nõukogu määruse nr 139/2004 artikli 7 lõikes 1 sätestatud keeldu, ja milliseid kriteeriume tuleks sellisel juhul otsuse langetamisel kohaldada?
3. Kas vastus teisele küsimusele sõltub sellest, kas koostöölepingu lõpetamine on turgu konkurentsioiguse aspektist tegelikult mõjutanud või mitte?